

Ο άνθρωπος για... όλες τις δουλειές

Τη δική του ιστορία στο ελληνικό βόλεϊ έχει γράψει ο Θανάσης Γρυπάρης, ο οποίος τα τελευταία 17 χρόνια προσφέρει ανελλιπώς τις υπηρεσίες του ξεκινώντας από την άμμο και φτάνοντας στη σάλα

Ο Θανάσης Γρυπάρης είναι αυτό που λένε στον κινηματογράφο «ο άνθρωπος πίσω από τις κάμερες». Υπεύθυνος διοργανώσεων, είτε μιλάμε για πρωτάθλημα και Κύπελλο Ελλάδας, είτε για ευρωπαϊκούς αγώνες, είτε για Εθνικές ομάδες, είτε παλιότερα για μπιτς βόλεϊ, ήταν πάντα εκεί. Ακούραστος, έτοιμος να προσφέρει ό,τι έχει και δεν έχει για να μην τολμήσει κανείς να κατηγορήσει το ελληνικό βόλεϊ και πάντα χαμογελαστός, αν και στο βάθος υπάρχει μια στεναχώρια. Μια στεναχώρια που έχει να κάνει με την επιτυχία που περιμένει να ζήσει στην Εθνική ομάδα, αλλά αυτή δεν έρχεται: «Βρέθηκα στην Ε.Ο.ΠΕ. το 1993 και δύο χρόνια αργότερα ξεκίνησα με τις διοργανώσεις βόλεϊ και μπιτς βόλεϊ, ενώ τα τελευταία δέκα χρόνια, στην ευθύνη μου είναι αποκλειστικά η σάλα, έχοντας αφήσει την άμμο. Έχω να θυμάμαι σπουδαίες διοργανώσεις. Το Παγκόσμιο του '94, το Ευρωβόλεϊ του '95, το πρώτο τουρνουά μπιτς βόλεϊ στη Ρόδο το '97, όταν ξεφύγαμε από τα τετριμμένα και κάναμε κάτι εντελώς διαφορετικό».

Μεγάλο κεφάλαιο στην καριέρα του αποτελεί το μπιτς βόλεϊ και εξηγεί τι ήταν αυτό που τον τράβηξε κοντά και στη συνέχεια τον... απομάκρυνε: «Ήταν μια αξέχαστη εμπειρία για εμένα. Το πρώτο άτομο που συνεργάστηκα ήταν ο Νίκος Σοφιανός, με τον οποίο κάναμε πράγματα και θαύματα. Ξεκινήσαμε να παίζουμε με δύο ξύλινους στυλοβάτες και φτάσαμε σε σπουδαίο οργανωτικό επίπεδο.

«Στο Ξυλόκαστρο μαζώσαμε ένα μέρος της μαρίνας και στις φωτογραφίες που τραβήχτηκαν από ψηλά, νόμιζες πως είχαμε γήπεδο μέσα στη θάλασσα»

Επιτυχία ήταν επίσης, που πήραμε το μπιτς βόλεϊ μακριά από τη θάλασσα και κάναμε αγώνες στον Λευκό Πύργο, αλλά και στη Ρόδο μπροστά στο Δημαρχείο».

Έπειτα από μερικά χρόνια, ήρθε ο κορεσμός: «Εφτιαχνα βαλίτσα και έφευγα τον Απρίλιο και γύριζα σπίτι μου τον Οκτώβριο. Όταν κοιτάζομουν στον καθρέφτη ήμουν τόσο μαύρος

Εθνικό καθήκον ήταν για τον ίδιο, η δουλειά στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας

Της ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΣΩΚΟΥ

από τον ήλιο που φαινότουσαν μόνο τα δόντια μου (γελάει). Από το 2000, λοιπόν, έχω απομακρυνθεί από το μπιτς, που πάντως συνεχίζει σε υψηλά επίπεδα».

Στη μνήμη του θα μείνουν πάντα χαραγμένοι οι «δικοί» μας Ολυμπιακοί Αγώνες, που τον έκαναν τόσο περήφανο, σε σημείο που ήθελε να δουλέψει παραπάνω από ότι του αναλογούσε. Όσο για την ανταμοιβή, ήταν περισσότερο ηθική: «Απίστευτη εμπειρία. Ήταν τέτοια η φόρτιση που ήθελες να δουλέψεις παραπάνω, να κάνεις κάτι εξαιρετικό. Ένιωθα ότι έπρεπε να προφέρω κι εγώ κάτι

στον τόπο μου. Το όλο

σκηνικό από μόνο του σε παρακινούσε να προσπαθήσεις περισσότερο. Και στο τέλος, το ευχαρίστο ήταν τα καλά λόγια από τον Ακόστα και τη γυναίκα του, τη Μαλού».

«Χρειάζονται χορηγοί»

Πλέον, η ζωή του έχει αφιερωθεί κυρίως στις Εθνικές ομάδες. Όμως, τα προβλήματα δεν είναι και λίγα: «Το κλειστό στην Παιανία το αγαπάω σαν το σπίτι μου. Αλλά έχω κουραστεί, έχω σχεδόν απελπιστεί. Είναι δύσκολα τα πράγματα όταν δεν υπάρχουν χρήματα. Πρέπει να βρεθούν χορηγοί για να 'κινήθει' ο χώρος, που μπορεί να εξυπηρετήσει το άθλημά μας. Είναι πολύ σημαντικό να έρχεται ο αθλητής για προετοιμασία, να τρώει, να κοιμάται, να γυμνάζεται εκεί. Είναι ένας χώρος που αν αξιοποιηθεί θα τον χαϊρόμαστε όλοι».

Θεωρεί τον εαυτό του -και δικαίως- κομμάτι του ελληνικού βόλεϊ, υποστηρίζοντας: «Είμαι λίγο... περίεργος άνθρωπος. Μου αρέσει το ωραίο και το σωστό. Έχω δουλέψει παραπάνω, έχωβάλει και χρήματα από την τσέπη μου και ποτέ δεν ένιωσα πως είμαι δημόσιος υπάλληλος. Πάντα ακούμε καλά λόγια για τις διοργανώσεις μας. Ποτέ δεν έχουμε τιμωρηθεί με πρόστιμο. Νιώθω, λοιπόν, πως έχωβάλει κι εγώ ένα λιθαράκι, αλλά θα ήθελα να δω μια μεγάλη επιτυχία της Εθνικής ομάδας. Περίμενα το 2004 το μετάλλιο, αλλά απογοητεύτηκα όπως όλοι μας...».

Συνεργάτες του τα τελευταία χρόνια είναι ο Ρήγας Ρηγόπουλος και ο Γιώργος Αθανασόπουλος, ενώ εθελοντικά βοηθάει και ο γιός του.

«Πρέπει να βρεθεί κάποιος να ασχοληθεί γιατί εγώ έχω φτάσει σε μια ηλικία και δεν ξέρω για πόσο ακόμα θα αντέχω. Είμαι διατεθειμένος, ακόμα και στη σύνταξη όταν βγω, να βοηθήσω, να μεταδώσω τις γνώσεις μου και εύχομαι επιτέλους να αρχίσουμε όλοι στο βόλεϊ να συζητάμε και για τα ωραία, όχι μόνο για τα άσχημα. Να δω το βόλεϊ τουλάχιστον εφάμιλλο του μπάσκετ, γιατί με πονάει να πηγαίνω σε γήπεδο για αγώνα του Τσάμπιονς Λιγκ και να περιμένω πέντε πιτσιρίκια να τελειώσουν την προπόνηση, για να στήσω το γήπεδο».

